

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ พัฒนาขึ้นตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE

A DEVELOPMENT OF CREATIVE ENGLISH WRITING SKILLS OF MATHAYOMSUKSA 5
STUDENTS USING SELF – DIRECTED LEARNING BASED ON THE ADDIE MODEL.

ประภารัตน์ ธิติศุกุล^{1*}

Praparat Thitisupakul^{1*}

¹ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย

¹ Patumwan Demonstration School, Srinakharinwirot University, Thailand.

* Corresponding author e-mail: praparat@satitpatumwan.ac.th

Received: 04/02/2025 | Revised: 08/04/2025 | Accepted: 30/04/2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง (2) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ (3) เปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง และ (4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 74 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE

วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2568

แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที่ ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนมีปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง และมีความต้องการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับมาก 2) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE มี 7 ขั้นตอน คือ (1) ปฐมนิเทศ (2) เพิ่มพลัง เสริมสร้างกลยุทธ์ สร้างความตระหนักและแรงจูงใจในการเรียนรู้ (3) กำหนดเป้าหมายและวางแผนการเรียนรู้ (4) ทำสัญญาการเรียน (5) ปฏิบัติกิจกรรมหรือเรียนรู้ตามแผน (6) สะท้อนความคิด และ (7) ประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 3) คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.39 คะแนน จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.26 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสามอันดับแรก คือ ด้านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา และด้านครูผู้สอน ตามลำดับ

คำสำคัญ : การเรียนรู้แบบนำตนเอง , แบบจำลองเชิงระบบ ADDIE , การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

Abstract

The objectives of this research are as follows: (1) to develop a learning model based on self-directed learning to enhance creative English writing skills; (2) to develop a self-directed learning model to enhance creative English writing skills; (3) to compare creative English writing abilities before and after being taught using the self-directed learning model; (4) to study the satisfaction of learning model. The subjects of research were 74 mathayomsuksa 5 students of Patumwan Demonstration School, Srinakharinwirot University who were selected by Purposive Sampling. The research instruments consisted of the lesson plan based on self-directed learning developed according to the ADDIE model, evaluation form of creative English writing skill and the satisfaction questionnaire of learning model. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation and t-test. The results revealed the following: (1) the students have the problem in creative English writing at an average level and would like to enhance creative English writing skill at a high level.

(2) the self-directed learning model for enhancing creative English writing skills based on the ADDIE systematic model has 7 steps: orientation, empowerment, strategy building, awareness building and motivation for learning, goal setting and learning planning, learning contract making, carrying out activities or learning according to the plan, reflection, and evaluation and feedback, with efficiency according to the specified criteria. (3) the post- test scores were significantly higher than pre- test at at .01 level. And (4) the satisfaction of learning model was at high level.

Keywords: Self – directed learning , ADDIE model , Creative English Writing

บทนำ

การเขียนเป็นหนึ่งทักษะที่มีความสำคัญมากเนื่องจากเป็นทักษะที่ผู้คนมักใช้ในการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเพื่อสร้างให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่นอกจากจะสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจแล้วจะต้องมีศิลปะในการเขียนและมีความแปลกใหม่ด้วย กล่าวคือมีกลวิธีในการเขียน รู้จักถ่ายทอดความคิดจินตนาการและภาษาได้สละสลวยประทับใจผู้อ่าน การสอนการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ถือว่าเป็นเรื่องยากและมีอุปสรรคหลายอย่าง (ซุสัวรรณ สุขโข และสิทธิพล อาจอินทร์, 2560, น. 72) เนื่องจากการเรียนการสอนทักษะการเขียนในห้องเรียนส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการสอนที่เน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ โดยผู้สอนกำหนดกิจกรรมพร้อมทั้งควบคุมทุกอย่างในชั้นเรียน ทำให้เกิดบรรยากาศที่ไม่ส่งเสริมการเรียนรู้ และส่งผลให้ผู้เรียนไม่เกิดความพยายามที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของตนเอง (บัญชากร วงษ์ธรรม, 2563, น. 2) นอกจากนี้นักเรียนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาการเขียนในด้านการใช้ศัพท์ ไวยากรณ์ เนื้อหา และการจัดความคิดต่าง ๆ (Sersen, 2011, pp. 339–345) อีกทั้งปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนที่ผ่านมา คือ ผู้เรียนไม่มั่นใจในสิ่งที่เขียน บรรยากาศในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการเขียน เนื่องจากเวลาจำกัดและเนื้อหาจะเขียนไม่ใช่สิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเขียน ตลอดจนไม่กล้าแสดงออกเมื่ออยู่ในห้องเรียน ซึ่งหากครูผู้สอนยังยึดติดกับการสอนรูปแบบเดิม ๆ หรือขาดแคลนสื่อการสอนที่มีคุณภาพ ยิ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีความน่าเบื่อมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติด้านลบต่อการเรียน ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง จึงทำให้ความสามารถทางการเขียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังคงอยู่ในเกณฑ์ต่ำต่อไป (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, น. 164)

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ต้องให้ความสำคัญในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ การจัดบรรยากาศการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และการอำนวยความสะดวก เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะ

เป็นตัวเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า รูปแบบการเรียนสอนที่น่าสนใจในการนำมาพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน คือ การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยการเรียนรู้แบบนำตนเองนั้นเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียน วินิจฉัยความต้องการของตนเองก่อนว่าต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องใด แล้วกำหนดเป้าหมายหรือ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง วางแผนการเรียนรู้หรือเลือกวิธีเรียนรู้ แสวงหา แหล่งความรู้ รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล เรียนรู้ตามแผนที่วางไว้ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ทำหน้าที่กระตุ้นและให้คำปรึกษาผู้เรียน จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ แหล่งข้อมูล และติดตามประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (เชมกร อนุภาพ, 2560, น. 5; เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม, 2552, น. 7; ทิศนา แคมมณี, 2548, น. 125–126; สายหยุด ญูปย, 2558, น. 4; Knowles, 1975, p, 18) ซึ่งจากการศึกษาวิจัยของ กมลกานต์ พานชาติรี (2557, น. 79–85) สายหยุด ญูปย (2558, น. 157–167) และภัทรกร ผลิตากุล (2561, น. 429–444) พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบในตนเอง และ ความสามารถในการแก้ปัญหาของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ปฏิบัติการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีความกระตือรือร้นหรือ มุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ผู้เรียนจึงมีเป้าหมายและใช้กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง อย่างหลากหลาย มีความมุ่งมั่นเพียรพยายามจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และสมรรถนะตามเป้าหมายที่ ผู้เรียนกำหนดไว้ (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล, 2564, น. 1) นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยของ จรัสพร บัวเรือง (2562, น. 99–106) ยังพบว่า หลังการเรียนรู้แบบนำตนเองนักเรียนมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 93.94 จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน มีส่วนร่วม รับผิดชอบในการเรียนรู้ และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองนั้นผู้เรียนจะมีบทบาทในการกำหนด เป้าหมายของการเรียนรู้ที่สะท้อนถึงการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของตนเอง การมีเป้าหมายใหม่ ๆ ที่ท้าทายศักยภาพของตนอย่างเหมาะสม ใช้กระบวนการเรียนรู้อย่างหลากหลายและยืดหยุ่น ใช้เทคโนโลยี สนับสนุนการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเมินปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล, 2564, น. 2) ซึ่งถือเป็น คุณสมบัติที่ดีของนักเขียนเชิงสร้างสรรค์

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยการจัดการ เรียนรู้แบบนำตนเอง โดยให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นเป้าหมายใหม่ ๆ ที่ท้าทายศักยภาพของตน ตลอดจนใช้กระบวนการเรียนรู้อย่างหลากหลายและยืดหยุ่น จนทำให้ผู้เรียนมีความ

มั่นใจที่จะเขียน มีจินตนาการ มีอิสระทางความคิด และเขียนเรื่องที่ตนเองต้องการอยากเขียนอย่างสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น อันเป็นแนวทางสู่การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ได้เต็มตามศักยภาพของตนเอง และผู้ที่สนใจสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

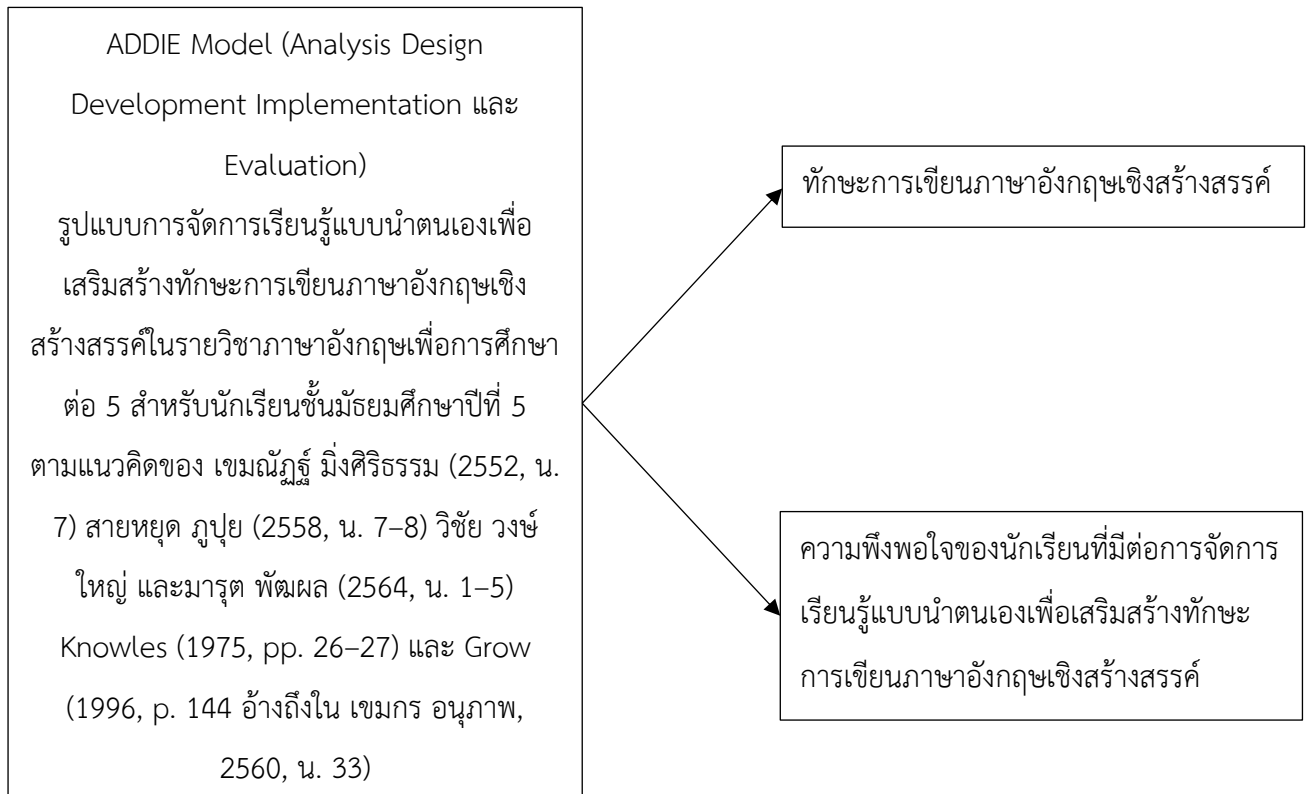
วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
3. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของ เขมณัฏฐ์ มิ่งศิริธรรม (2552, น. 7) สายหยุด ภูปุย (2558, น. 7-8) วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล (2564, น. 1-5) Knowles (1975, pp. 26-27) และ Grow (1996, p. 144 อ้างถึงใน เขมกร อนุภาพ, 2560, น. 33) เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการโดยประยุกต์ใช้แนวคิดการออกแบบระบบการเรียนรู้ตามบริบทของแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ (Analysis) 2) ขั้นตอนการออกแบบ (Design) 3) ขั้นตอนการพัฒนา (Development) 4) ขั้นตอนการนำไปใช้ (Implementation) และ 5) ขั้นตอนการประเมินผล (Evaluation) (Aldoobie, 2015, pp. 68-72) ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมากขึ้นไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยใช้แบบแผนการทดลอง (Experimental Design) ซึ่งเป็นการศึกษา กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว สอบก่อน – สอบหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (One-Group Pretest-Posttest Design) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยประกอบด้วย

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

- 1.1) ประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2567 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 254 คน

1.2) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 74 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งเป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์ จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน และนักเรียนสายอักษรศาสตร์ จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 34 คน

2) ตัวแปรที่ศึกษา

2.1) ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

2.2) ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

3.1) ประเด็นการสนทนากลุ่ม ได้แก่ 1) สภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน 2) สภาพปัญหาด้านการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของครูผู้สอน 3) สภาพปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน และ 4) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่ผ่านการตรวจสอบหรือประเมินความเหมาะสม/สอดคล้องของประเด็นในการสนทนากลุ่มด้วยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน แล้วปรับปรุงประเด็นในการสนทนากลุ่ม รวมทั้งภาษาและข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.2) เอกสารร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งออกแบบระบบการเรียนรู้ตามบริบทของแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model ที่ผ่านการตรวจสอบหรือประเมินคุณภาพความเหมาะสม/ความสอดคล้องในประเด็นการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นในภาพรวม และองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นแต่ละองค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการสอน การวัดและการประเมินผล และเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ด้านการสอนภาษาอังกฤษ และด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 5 ท่าน แล้วปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3) แผนการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้นตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของขั้นตอนและเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน แล้วปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ 75% และคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นในระดับมากขึ้นไป

3.4) แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบปรนัย ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ด้วยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ .67 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขภาษาที่ใช้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้แล้ววิเคราะห์คุณภาพด้านความง่ายและอำนาจจำแนกรายข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่มีข้อคำถามผ่านเกณฑ์ไปตรวจสอบคุณภาพด้านความเชื่อมั่นด้วยสูตร KR-20 ทำให้ได้แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์มีคุณภาพด้านความง่ายรายข้อ อำนาจจำแนกรายข้อ และความเชื่อมั่นทั้งฉบับเป็นไปตามเกณฑ์

3.3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ที่ผ่านการตรวจสอบหรือประเมินความเหมาะสมของการใช้ภาษา และความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ในการประเมินด้วยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ .67 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขภาษาที่ใช้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้แล้ววิเคราะห์คุณภาพด้านอำนาจจำแนกรายข้อโดยพิจารณา Corrected Item total correlation ที่มีค่าตั้งแต่ .30 ขึ้นไป พบว่าผ่านเกณฑ์ทุกข้อ และตรวจสอบคุณภาพด้านความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา โดยใช้วิธีของครอนบาค พบว่ามีคุณภาพด้านความเชื่อมั่นทั้งฉบับเป็นไปตามเกณฑ์

4) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ แล้วออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model

ระยะที่ 2 ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ตามขั้นตอนดังนี้

1) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หลักการ เหตุผล และประโยชน์ให้กับผู้เรียนทราบและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการและเหตุผล กระบวนการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ การวัดประเมินผลและกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

2) ทำการทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียน (pre-test) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นแบบปรนัย

3) ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในคาบเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อ 3 ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

4) หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบตามแผนจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน (post-test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อบรรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้น

5) ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

6) ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานทางสถิติ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติทดสอบที (Paired-Samples t-test)

สรุปผลการวิจัย

1) ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง พบว่า

1.1) ในภาพรวมนักเรียนมีปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 1.24) เมื่อพิจารณาเป็นรายสภาพปัญหา พบว่า สภาพปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสามอันดับแรก คือ ขาดทักษะในการเรียบเรียงประโยค การแบ่งประโยค และการสรุปจบประโยค ($\bar{X} = 3.28$, S.D. = 1.25) รองลงมา คือ ขาดการฝึกฝนการเชื่อมโยงประโยค ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 1.17) ขาดความรู้และการฝึกฝนการใช้กลยุทธ์การเขียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = 1.13) ตามลำดับ ส่วนสภาพปัญหามีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีความเบื่อหน่ายในการเขียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 1.31)

1.2) ในภาพรวมนักเรียนมีความต้องการเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายความต้องการ พบว่า ความต้องการที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสามอันดับแรก คือ ปรับกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษ ฝึกการเชื่อมโยงประโยค การ

เรียบเรียงประโยค การแบ่งประโยค และการสรุปจบประโยค ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.81) รองลงมา คือ การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ก่อนการเขียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.81) และปรับกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเพื่อฝึกความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.78) ตามลำดับ ส่วนความต้องการมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีความรู้ในด้านกลยุทธ์การเขียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = 0.94)

2) ผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ตามแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE พบว่า กระบวนการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์มี 7 ขั้นตอน คือ (1) ประเมินผลและวางแผนการเรียนรู้ (2) กำหนดเป้าหมายและวางแผนการเรียนรู้ (3) ทำสัญญาการเรียนรู้ (4) ปฏิบัติกิจกรรมหรือเรียนรู้ตามแผน (5) สะท้อนความคิด และ (6) ประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E) มีค่าเท่ากับ 78.26 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นในระดับมาก แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

3) ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น เป็นดังตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้น

คะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์	$\bar{X}$	S.D.	t	df	p-value
ก่อนเรียน	16.61	5.87	19.097	73	.000
หลังเรียน	27.39	4.07			

จากตาราง 1 พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เฉลี่ยเท่ากับ 16.61 คะแนน จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 47.46 และหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เฉลี่ยเท่ากับ 27.39 จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.26 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้น พบว่า ในภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.77)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสามอันดับแรก คือ ด้านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.75) รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.79) และด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.76) ตามลำดับ ส่วนด้านมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.75)

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ข้อค้นพบที่จะนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1) เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน การเขียนเป็นกระบวนการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติ อารมณ์ จินตนาการ และความต้องการของผู้เขียนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้อย่างมีความหมาย เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นนักเรียนต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงประโยค การเรียบเรียงประโยค การแบ่งประโยค และการสรุปประโยคที่ดี แต่ถ้านักเรียนมีปัญหาดังที่กล่าวจึงส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียน ทำให้นักเรียนมีความต้องการเสริมสร้างทักษะดังกล่าวเพื่อให้ตนเองเขียนสื่อสารได้ดีมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สนิท ตั้งทวี (2536, น. 152) ถวัลย์ มาศจรัส (2552, น. 1) สมบัติ ศิริจันดา (2554, น. 87) และ Lado (1977, p. 143) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วัฒนกาญจน์ แก้วมณี (2562, น. 20) และบัญชาการ วงษ์ธรรม (2563, น. 19–20) ที่สรุปได้ว่าผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนมีเข้าใจหลักของภาษา ไวยากรณ์ และวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษ แล้วเรียบเรียงข้อความตามรูปแบบของโครงสร้างภาษาที่ใช้ ตรงตามจุดประสงค์ของสารที่ใช้ข้อความเป็นอย่างดีหรือไม่ อีกทั้งปัจจุบันเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้าอย่างมาก มีเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ หรือ AI (Artificial Intelligence) หลายหลายชนิดที่ช่วยนักเรียนเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ได้ เช่น chat GPT ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หรือทักษะการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษอื่น ๆ ควรใช้สื่อเทคโนโลยีเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด เช่น ให้นักเรียนดูคลิปต่างๆ แล้วเขียนแสดงความรู้สึก โดยอาจให้นักเรียนใช้ chat GPT ช่วยร่างการเขียน (Draft) และครูผู้สอนเตรียมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

2) เนื่องจากแบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model เป็นวิธีการเชิงระบบที่มีขั้นตอนหรือวัฏจักร และบูรณาการในการออกแบบและพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้หรือกระบวนการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Stapa and Mohammad (2019, p. 52) ที่กล่าวว่า แบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model เป็นวิธีการเชิงระบบใช้จัดทำแผนการสอนและสื่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมาก และสอดคล้องกับแนวคิดของ Aldoobie (2015, p. 68) และ Hidayat and Nizar (2021, pp. 28–29) ที่กล่าวว่า แบบจำลองเชิงระบบ ADDIE Model สามารถนำไปใช้เป็นขั้นตอน วัฏจักร และบูรณาการในการออกแบบรูปแบบการจัดการ

เรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้ ดังนั้นในการออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ รวมทั้งจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ จึงใช้แบบจำลองเชิงระบบ ADDIE เป็นกรอบในการออกแบบและพัฒนา เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด โดยมี 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ (Analysis) 2) ขั้นตอนการออกแบบ (Design) 3) ขั้นตอนการพัฒนา (Development) 4) ขั้นตอนการนำไปใช้ (Implementation) และ 5) ขั้นตอนการประเมินผล (Evaluation) ตามแนวคิดของ Aldooobie (2015, pp. 68–72) ส่งผลให้ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

3) เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์นั้นเป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ปฏิบัติการเรียนรู้หรือฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ด้วยตนเองอย่างมีความกระตือรือร้น ตั้งใจที่จะเรียนรู้หรือมุ่งมั่นกับการเรียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่อง รู้จักการวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้ตามความสนใจและความต้องการของตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา (2564, น. 1) Tough (1971, p. 114) และ Griffin (1983, p. 153) ดังนั้นนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นนี้จึงมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรัสพร บัวเรือง (2562, น. 99-106) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองในวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า หลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองในวิชาคอมพิวเตอร์ นักเรียนมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์ผ่านเกณฑ์ (คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80) มากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรภร พลิตากุล (2561, น. 429–444) ที่ศึกษาและพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนช่วงก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สายหยุด ภูบุย (2558, น. 157–167) ที่ศึกษาการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาชีพครู และพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาชีพครูกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองสามารถเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และความคิดสร้างสรรค์ได้

4) เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นักเรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ริเริ่มจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ละชั้นจนสมบูรณ์ เรียนรู้ด้วยความอยากรู้ อยากเห็นด้วยตนเอง ส่วนผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยการความสะดวก ให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษาคอยชี้แนะ สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ สร้างบรรยากาศ จัดสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้แบบนำตนเองมากที่สุด ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าปัญหาหรือสถานการณ์ในกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งท้าทาย และ

สนุกกับการเรียนรู้หรือปฏิบัติกิจกรรมนั้น ดังนั้นนักเรียนจึงมีความพึงพอใจมากต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้นนี้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Taylor (1995 อ้างถึงใน Yorn, 2560, p. 31) ที่ว่าการเรียนรู้แบบนำตนเองจะทำให้ผู้เรียนคิดว่า ปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย น่าเปลี่ยนแปลง ผู้เรียนจะสนุกกับการเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2543, น. 4-6) และ Knowles (1975, p. 15) ที่ว่าในการเรียนรู้แบบนำตนเองนั้นผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ เขมณัฏฐ์ มิ่งศิริธรรม (2552, น. 8-10) ที่ว่าผู้สอนมีบทบาทในการตั้งคำถาม หรือการใช้เทคนิคในการถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบ เป็นผู้อำนวยความสะดวก คอยชี้แนะให้คำปรึกษาผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายหยุด ญูปยุ (2558, 157-167) ที่ศึกษาการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบของนักศึกษาวิชาชีพครู และเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบนำตนเองที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1) การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ วิธีการและขั้นตอนต่าง ๆ อย่างละเอียดก่อนที่จะนำไปใช้จริง ที่สำคัญคือครูผู้สอนมีความพร้อม มีการเตรียมการสอนที่ดี กำหนดเวลาที่ชัดเจน จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและได้ผลดีมากยิ่งขึ้น

1.2) การเลือกสถานการณ์หรือแบบฝึกหัดที่หลากหลายและมีกิจกรรมที่น่าสนใจจะช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้การวัดผลและประเมินผลด้วยแบบทดสอบแบบอัตนัยจะทำให้การศึกษาศาสนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างแท้จริง

2) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1) ควรมีการศึกษาดูตามผลหลังดำเนินการวิจัยเป็นระยะ เช่น 1 เดือน 2 เดือน หรือ 3 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

2.2) ควรศึกษารูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน ตลอดจนควรหากิจกรรมแบบอื่น ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างถ่องแท้ และครูผู้สอนให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น

กิตติกรรมประกาศ

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และความช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บรรณานุกรม

- กมลกานต์ พานชาตรี. (2557). *การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์และพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5* (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.
- เชมกร อนุภาพ. (2560). *การใช้การเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4* (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม. (2552, มกราคม-มีนาคม). การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองบนเครือข่าย (Self-directed Learning on web-based Learning). *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 32(1), 6–13.
- จรัสพร บัวเรือง. (2562). *การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยการเรียนรู้แบบนำตนเอง รายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- ชูลีวรรณ สุขโข และสิทธิพล อาจอินทร์. (2560, กรกฎาคม-กันยายน). การศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ดนตรี (Melodic Approach). *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 11(3), 70–78.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2552). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมและพัฒนาก่อนการเขียนแห่งประเทศไทย.
- ทิตนา แหมมณี. (2548). *รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- บัญชาการ วงษ์ธรรม. (2563). *การส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ผ่านเฟซบุ๊ก* (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- ภัทรกร ผลิตากุล. (2561, พฤษภาคม-สิงหาคม). ผลของการใช้แนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 11(2), 429–444.

- วัฒนากาญจน์ แก้วมณี. (2562). *การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ผังมโนทัศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* (ปริญญานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา. (2564). *การเรียนรู้แบบนำตนเองเชิงสร้างสรรค์ (Creative self-directed learning)*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ผู้นำนวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนธิ ตั้งทวี. (2536). *ความรู้และทักษะทางภาษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- สมบัติ สุวรรณพิทักษ์. (2543). *เทคนิคการสอนแนวใหม่ สำหรับการศึกษานอกโรงเรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สายหยุด ภูบุญ. (2558). *การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบของนักศึกษาวิชาชีพครู* (ปริญญานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Aldoobie, N. (2015, December). ADDIE Model. *American International Journal of Contemporary Research*, 5(6), 68–72.
- Giffin, C. (1983). *Curriculum theory in adult lifelong education*. London: Croom Helm.
- Hidayat, F. and Nizar, M. (2012, December). ADDIE (Analysis, Design, Development, Implementation and Evaluation) model in Islamic education learning. *Jurnal Inovasi Pendidikan Agama Islam (JIPAI)*, 1(1), 28–37.
- Knowles, M. S. (1975). *Self-Directed Learning: A guide for Learners and Teachers*. New York: Association Press.
- Lado, R. (1977). *Lado English series*. New York: Regents.
- Sersen, W. J. (2011). Improving Writing Skills of Thai EFL Students by Recognition of and Compensation for Factors of L1 to L2 Negative Transfer. *US-China Education Review A* 3. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED524827.pdf>
- Stapa, M. A. and Mohammad, N. (2019, June). The use of ADDIE model for designing blended learning applications at Vocational Colleges in Malaysia. *Asia-Pacific Journal of Information Technology and Multimedia*, 8(1), 49–62.

- Tough, A. (1971). *The adult's learning projects*. Ontario: The Ontario Institute for studies in Adult Education.
- Yorn, K. (2017). *Development of Web-based Instruction using Self-directed Learning to Enhance English Language Skills for Secondary 2 Students* (Master's thesis). Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Pathum Thani.